

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou, Ph.D., ve věci

žalobce: M.M.
bytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2026, č. j. MPSV-2026/44616-421/1,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Za správnost vyhotovení: J. M.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud se v této věci zabývá otázkou, zda správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobci v návaznosti na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru uložil povinnost vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti, a to za situace, kdy mu není zaměstnavatelem přidělována práce, vyplácena dlužná mzda či náhrada mzdy, a kdy těchto svých nároků je nucen se domáhat soudní cestou.

2. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Českých Budějovicích („úřad práce“) rozhodnutím ze dne 5. 2. 2026, č. j. 84253/26/C, uložil žalobci podle § 56 odst. 1 písm. a) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti („zákon o zaměstnanosti“), povinnost vrátit podporu v nezaměstnanosti v částce 204 240 Kč za období od 7. 5. 2025 do 31. 12. 2025, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

3. Vyšel z toho, že pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 5. 2025, č. j. 7 C 73/2024-161, který nabyl právní moci dne 14. 11. 2025, bylo rozhodnuto, že výpověď daná žalobci dne 21. 11. 2023 zaměstnavatelkou Thein Industry s.r.o., IČO 09890971, je neplatná, a pracovní poměr u této zaměstnavatelky tedy i nadále trvá. S ohledem na trvání pracovního poměru byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání a byla mu uložena povinnost vrátit přeplatek na podpoře v nezaměstnanosti ve shora uvedené výši. Námitky žalobce úřad práce odmítl s tím, že při podání žádosti o podporu byl seznámen mj. s povinností podporu vrátit, rozhodne-li příslušný orgán o tom, že rozvázání pracovněprávního poměru je neplatné a tím i o tom, že pracovněprávní vztah nadále trvá. Nesouhlasil rovněž s jeho názorem, dle kterého měla být povinnost k náhradě poskytnuté podpory uložena přímo zaměstnavatelce.

4. Odvolání žalobce žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Se závěry úřadu práce se ztotožnil. Žalobce si měl být vědom toho, že domůže-li se soudní cestou určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, musí úřad práce v souladu se shora uvedenými ustanoveními zákona o zaměstnanosti rozhodnout o povinnosti vrátit vyplacenou podporu za dobu, po kterou se její poskytování a trvání pracovního poměru překrývají. Námitky stran toho, že žalobci nebyla přidělována práce, vyplácena mzda ani její náhrada, či že vůči zaměstnavatelce aktuálně o náhradu mzdy vede soudní řízení, považuje ve světle právní úpravy za zcela bezvýznamné. Rozhodující je pouze skutečnost, že pravomocným rozsudkem bylo rozhodnuto o neplatnosti rozvázání pracovního poměru a tím i o tom, že pracovní poměr trval i nadále. Existující pracovněprávní vztah je překážkou vedení žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání, a tedy i poskytování podpory v nezaměstnanosti.

II. Obsah žaloby

5. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojí žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 20. 7. 2026. Domáhá se, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

6. V žalobě úvodem shrnul skutkový stav věci. Uvedl, že zaměstnavatelka ani po právní moci rozsudku o neplatnosti výpovědi nezačala plnit své povinnosti. Nepřidělovala mu práci

a nevyplácela mu mzdu ani náhradu mzdy. Svých pracovněprávních nároků se proto musí domáhat u civilního soudu. Soudní řízení však dosud nebylo skončeno a ani zaměstnavatelka sama neposkytla žádné plnění ekonomicky nahrazující příjem ze zaměstnání. Za zásadní přitom považuje, že po celé rozhodné období disponoval pouze podporou v nezaměstnanosti. Navzdory této mimořádné situaci však správní orgány vycházely výhradně z právní fikce nepřetržitého trvání pracovního poměru a dovodily povinnost vrátit podporu v plné výši.

7. Podstatou sporu je otázka, zda správní orgány mohou mechanickou aplikací § 56 odst. 2 zákona o zaměstnanosti požadovat vrácení podpory v situaci, kdy je jim známo, že pracovní poměr trvá pouze v důsledku pravomocně určeného nezákonného postupu zaměstnavatelky, zaměstnavatelka přes pravomocný rozsudek dlouhodobě neplní své zákonné povinnosti, žalobci dosud nebyla vyplacena náhrada mzdy ani jiné plnění odpovídající příjmu ze zaměstnání, tuto náhradu mzdy je nucen soudně vymáhat, a současně objektivně nedisponuje prostředky, z nichž by mohl uloženou povinnost vůči státu splnit.

8. V prvé řadě namítá, že závěr, dle kterého mu pravomocným určením neplatnosti výpovědi vznikla automaticky povinnost vrátit podporu v plném rozsahu, aniž by bylo třeba přihlížet k dalším okolnostem jeho případu, je nepřípustně formalistický. Žalovaný se měl zabývat jeho argumentací stran toho, že mu zaměstnavatelka ani po pravomocném rozsudku soudu nepřiděluje práci a nevyplácí mzdu ani její náhradu, ale i tím, že je nucen tyto nároky uplatňovat soudní cestou. Nesprávně se však omezil výhradně na jedinou skutečnost, a sice na právní závěr o nepřetržitém trvání pracovního poměru.

9. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu považuje též za nepřezkoumatelné. Žalovaný dle jeho názoru nedostatečně vypořádal odvolací námitky. V odvolání podrobně popsal svou mimořádnou situaci, kdy výslovně upozornil na neplnění povinností zaměstnavatelkou. Z napadeného rozhodnutí však není patrné, jakými úvahami byl žalovaný veden, dospěl-li k závěru, že nepřidělování práce, nevyplácení mzdy a její náhrady či probíhající soudní řízení nemohou mít na posouzení věci žádný vliv.

10. Dále namítá, že žalovaný zcela pominul konkrétní dopady napadeného rozhodnutí do jeho majetkové sféry a nezabýval se individuálním posouzením dané mimořádné situace. Neposoudil, zda je přiměřené požadovat vrácení podpory ve výši 204 240 Kč v okamžiku, kdy od zaměstnavatelky neobdržel plnění, jež mělo být podporou v nezaměstnanosti nahrazeno. Napadené rozhodnutí tak vytváří situaci, kdy stát požaduje vrácení prostředků, které byly žalobci vyplaceny jako jediný zdroj obživy, a to v době, kdy osoba odpovědná za náhradu jeho příjmu svou zákonnou povinnost dosud nesplnila. Touto časovou souvislostí a jejími důsledky se žalovaný nezabýval.

11. Vedle toho má žalobce za to, že byly opomenuty mimořádné skutkové okolnosti případu. Napadené rozhodnutí posuzuje věc jako běžný případ vrácení podpory v nezaměstnanosti po pravomocném určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru. Ke vzniku současného stavu však nedošlo v důsledku jednání žalobce, nýbrž v důsledku dlouhodobého protiprávního jednání zaměstnavatelky, která ani po pravomocném rozsudku soudu neplní své zákonné povinnosti. Ta měla žalobci vyplatit náhradu mzdy, ze které mohl poskytnutou podporu vrátit. To však dosud neučinila. Žalovaný tuto skutečnost nezohlednil a porušil tak zásadu individualizace správního rozhodování.

Za správnost vyhotovení: J. M.

12. Namítá též nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávné právní posouzení věci. I v tomto žalobním bodu podotkl, že v řízení nebylo mezi účastníky sporu o tom, že po celé rozhodné období nevykonával práci, práce mu nebyla přidělována, nebyla mu vyplácena mzda ani její náhrada a je tak nucen se svých nároků domáhat u soudu. Tyto okolnosti jeho věc odlišují od běžných případů. Žalovaný je však odmítl jediným obecným tvrzením o tom, že na rozhodnutí nemají vliv, neboť podstatné je pouze to, že v návaznosti na určení neplatnosti výpovědi pracovní poměr trval. S tímto závěrem nesouhlasí a je přesvědčen, že takto podstatné skutkové okolnosti nebylo možno pominout.

13. Dále se žalobce domnívá, že byly porušeny zásady dobré správy a legitimního očekávání. Na základě rozhodnutí správního orgánu byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání a byla mu přiznána podpora v nezaměstnanosti. Po celou dobu jednal v dobré víře, že zákonné podmínky splňuje. Pravomocným rozhodnutím soudu pak došlo k určení neplatnosti výpovědi. Tuto skutečnost nijak nezavinil, stejně jako nezavinil, že zaměstnavatelka neplní své povinnosti. Přesto jsou důsledky tohoto stavu plně přenášeny na jeho osobu. Žalovaný se pak nezabýval ani tím, zda uložení povinnosti k vrácení podpory v plné výši, aniž má žalobce reálnou možnost získat finanční prostředky odpovídající náhradě mzdy, odpovídá požadavku dobré správy.

14. Důsledky napadeného rozhodnutí považuje žalobce rovněž za nepřiměřené a rozporné s právem na účinnou soudní ochranu. Je potřeba na ně nahlížet ve spojení s ostatními řízeními. V rámci sporu o náhradu mzdy není schopen uplatnit celý svůj nárok jednou žalobou z důvodu vysokého soudního poplatku, přičemž o jeho osvobození dosud nebylo rozhodnuto. Za této situace mu žalovaný ukládá povinnost vrátit částku ve výši 204 240 Kč. Na jedné straně jej tak odkazuje na soudní ochranu, na druhé na něj však přenáší další finanční povinnosti, které jeho možnost domoci se soudní ochrany významně ztěžují.

15. Konečně namítá též vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný jej sice odkazuje na uplatnění soukromoprávních nároků u soudu, současně však požaduje vrácení podpory v nezaměstnanosti, ačkoli je mu známo, že zaměstnavatelka dosud své povinnosti nesplnila.

16. Součástí žaloby byl též návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. O návrhu krajský soud rozhodl usnesením ze dne 19. 8. 2026, č. j. 64 Ad 15/2026-61, tak, že žalobě odkladný účinek přiznal.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

18. K žalobním námitkám uvedl, že z § 56 zákona o zaměstnanosti vyplývají stran povinnosti vrátit podporu v nezaměstnanosti tři podmínky, kdy všechny byly v případě žalobce naplněny. Z jím předložených podkladů vyplynulo, že rozvázání pracovního poměru je neplatné a jeho pracovněprávní vztah tudíž trvá. Za období od 7. 5. 2025 do 31. 12. 2025 byla žalobci poskytnuta podpora v nezaměstnanosti ve výši 204 240 Kč. Z důvodu výplaty podpory po dobu trvání pracovního poměru proto úřad práce právem uložil žalobci uvedenou částku vrátit.

19. Vracení podpory přitom není jakkoli vázáno na zavinění uchazeče o zaměstnání. Nelze tedy zohlednit skutečnost, že žalobce podporu nepobíral současně s náhradou mzdy ani s jiným příjmem od zaměstnavatele, resp. že po celé rozhodné období disponoval pouze podporou v nezaměstnanosti, zatímco příjem v souvislosti s pokračujícím pracovním poměrem mu nebyl vyplacen. Z právní úpravy nelze dovodit, že by podporu nebylo možno vymáhat za situace, kdy zaměstnavatel nesplnil své povinnosti vyplývající z trvajícího pracovněprávního vztahu.

20. Žalobce současně byl o tom, že povinnost vrátit poskytnutou podporu vzniká pravomocným rozhodnutím soudu o neplatnosti rozvázání pracovního poměru, poučen. Mohl si být tudíž vědom toho, že domůže-li se žalobou určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru a trvající pracovněprávní vztah zasáhne do doby, po kterou mu byla poskytována podpora v nezaměstnanosti, musí úřad práce ze zákona rozhodnout o uložení povinnosti poskytnutou podporu vrátit za dobu, po kterou se překrývala s dobou trvání pracovního poměru. Pro posouzení věci tak bylo rozhodné pouze pravomocné rozhodnutí soudu o neplatnosti rozvázání pracovněprávního vztahu a jeho trvání.

21. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením, že žalobce po celou dobu jednal v dobré víře. Rozsudek o neplatnosti rozvázání pracovního poměru byl vyhotoven dne 16. 5. 2025, žalobce jej však úřadu práce oznámil až dne 14. 1. 2026. Informoval-li by žalobce úřad práce o rozsudku bez zbytečného odkladu poté, co jej obdržel, úřad by podporu nepřiznal a nebylo by tak nutno ji vracet. Úřad však nemohl mít povědomí o tom, že žalobce je nadále v pracovněprávním vztahu. Dne 9. 7. 2025 proto vydal oznámení o přiznání podpory ode dne 7. 5. 2025 ve výši 26 163 Kč měsíčně po podpůrčí dobu v trvání 8 měsíců. Oznámení o přiznané podpoře přitom bylo žalobci doručeno téhož dne, a žalobce touto dobou již nepochybně z rozsudku věděl, že jeho pracovněprávní vztah trvá. Přesto podporu přijal a pobíral.

22. Odvolací námitky považuje žalovaný za řádně vypořádané. V napadeném rozhodnutí konstatoval, že ve věci je zásadní pravomocný rozsudek o neplatnosti rozvázání pracovněprávního poměru, přičemž trvání pracovněprávního vztahu představuje zákonnou překážku vedení žadatele v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobce však současně s trváním pracovněprávního vztahu pobíral podporu v nezaměstnanosti. Byly tak splněny všechny podmínky pro rozhodnutí o povinnosti přeplatek na podpoře vrátit. Jakékoli další úvahy týkající se dlouhodobého neplnění povinností zaměstnavatelky žalobce či probíhajícího soudního řízení o náhradu mzdy tak z uvedených důvodů nebylo třeba rozvíjet.

23. Nebyly pominuty ani namítané dopady napadeného rozhodnutí do majetkové sféry žalobce. V této souvislosti bylo konstatováno, že správní orgán není k dopadům rozhodnutí do majetkové sféry účastníka řízení oprávněn přihlížet. Správnímu orgánu není dáno na vůli, jakým způsobem rozhodne, když ani zákonná úprava při ukládání povinnosti vrátit podporu v nezaměstnanosti žádné výjimky nepřipouští. Žalobce má možnost s úřadem práce sjednat splátkový kalendář tak, aby jej splácení dlužné částky zatížilo co nejméně.

IV. Replika žalobce

24. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného rozvíjí argument, že žalovaný nesprávně ztotožňuje právní trvání pracovního poměru s reálným pobíráním příjmu ze zaměstnání. Žalobce nezpochybňuje pravomocný civilní rozsudek, podle něhož bylo rozvázání pracovního poměru neplatné a pracovní poměr právně trval. Zdůrazňuje však, že mu

zaměstnavatel v rozhodném období nepřiděloval práci a nevyplatil mu mzdu, náhradu mzdy ani jiné plnění. Podpora v nezaměstnanosti proto podle něj nebyla souběžným plněním vedle mzdy, ale jeho jediným skutečně obdrženým příjmem.

25. Žalobce netvrdí, že by podporu nemohl vrátit nikdy. Uvádí, že pokud skutečně obdrží náhradu mzdy nebo odpovídající plnění za stejné období, je připraven podporu vypořádat podle zákona. Za nepřiměřené ale považuje, aby musel ihned vrátit částku 204 240 Kč, když náhradu mzdy dosud nemá k dispozici a musí ji vymáhat po zaměstnavateli. Poukaz žalovaného na možnost soudního vymáhání problém dle jeho názoru neřeší, protože mezi existencí nároku a jeho skutečným uspokojením může uplynout dlouhá doba.

26. Replika podrobně dokládá, že žalobce není pasivní. Podal žalobu na náhradu mzdy za období od února 2024 do prosince 2025 v částce přes 2,5 mil. Kč, avšak její projednání brzdí vysoký soudní poplatek ve výši 125 311 Kč a neúspěšná žádost o osvobození. Nároky proto uplatňuje postupně. Ve věci odstupného, které požaduje ve výši 328 200 Kč, byl sice vydán elektronický platební rozkaz, zaměstnavatel však podal odpor, řízení proto pokračuje a bylo na tři měsíce přerušeno kvůli mediaci. Žalobce tedy argumentuje, že nemůže jednostranně ovlivnit délku, výsledek ani faktické uspokojení pracovněprávních nároků.

27. K finanční situaci žalobce replika zmiňuje rozhodnutí celního úřadu o posečkání jiného nedoplatku ve výši 150 447 Kč. Celní úřad konstatoval, že žalobce nemá likvidní prostředky ani stabilní příjem a že jednorázová úhrada by pro něj znamenala vážnou újmu, předtím navíc došlo k započtení přeplatku ve výši 50 353 Kč. Žalobce tím dokládá, že jeho ekonomická situace není jen tvrzená, ale byla zohledněna i jiným orgánem veřejné moci.

28. Závěrem žalobce uvádí, že úřad práce předal pohledávku ve výši 204 240 Kč k vymáhání, přičemž krajský soud následně nynější žalobě přiznal odkladný účinek. Neodvozuje z toho předjímání výsledku sporu, nýbrž potvrzení reálnosti a závažnosti majetkových dopadů. Setrvává proto na žalobě, jejíž podstata tkví v tom, že napadené rozhodnutí mechanicky vychází jen z právního trvání pracovního poměru, aniž by zohlednilo, že žalobce dosud neobdržel žádné odpovídající peněžité plnění od zaměstnavatele.

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl v rámci ústního jednání konaného dne 24. 9. 2026. Žalobce i žalovaný v průběhu řízení setrvali na argumentaci předestřené ve shora zmíněné žalobě a vyjádření k ní.

30. Krajský soud během jednání provedl důkazy některými žalobcem předloženými listinami – žalobou o zaplacení náhrady mzdy ze dne 22. 1. 2026, žalobcovými výzvami zaměstnavatelce k přidělování práce ze dne 24. 11. 2025, ze dne 16. 12. 2025 a ze dne 8. 1. 2026, rozhodnutím celního úřadu o povolení posečkání úhrady nedoplatku ze dne 18. 6. 2026, exekučními příkazy celního úřadu ze dne 16. 3. 2026 a e-mailovou korespondencí s bankou ze dne 25. 3. 2026. Zbylé žalobcovy důkazní návrhy odpovídají písemnostem již založeným ve správním spise. Krajský soud jimi proto samostatně dokazování neprováděl, vychází-li totiž soud z údajů a listin obsažených ve správním spise, nejde o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2018, č. j. 9 As 430/2017-101).

Za správnost vyhotovení: J. M.

31. Žaloba není důvodná.

32. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť důvodnost této námitky by sama o sobě byla důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

33. Názor, dle kterého odvolací námitky nebyly dostatečným způsobem vypořádány, krajský soud nesdílí. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že skutkové okolnosti předestřené žalobcem, tedy neplnění povinností zaměstnavatelkou v podobě nepřidělování práce, nevyplácení mzdy či její náhrady a probíhající soukromoprávní spor o tyto nároky, nepovažuje žalovaný za rozhodné. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že vlivem prohlášení neplatnosti výpovědi dané žalobci jeho pracovní poměr trval i po dobu, po kterou mu byla poskytována podpora v nezaměstnanosti, a byly tak naplněny všechny podmínky § 56 zákona o zaměstnanosti pro uložení povinnosti poskytnutou podporu vrátit. Jiné okolnosti zákon správnímu orgánu zohlednit neukládá a ani neumožňuje.

34. Žalovaný tedy vyložil, proč považuje námitky žalobce za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl i jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65). Závěr o tom, že došlo k souběhu pobírání podpory v nezaměstnanosti s trváním pracovního poměru, i že při rozhodování o uložení povinnosti podporu vrátit nejsou zkoumány jiné okolnosti na straně žadatele, žalovaný zcela jednoznačným a konzistentním způsobem vysvětlil. Vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů tedy napadené rozhodnutí netrpí.

35. Stejně tak nelze odůvodnění napadeného rozhodnutí považovat za vnitřně rozporné. Skutečnost, že žalovaný zmiňuje možnost žalobce domáhat se svých soukromoprávních nároků soudní cestou a současně aprobuje závěr úřadu práce o povinnosti vrátit poskytnutou podporu, vnitřní rozpornost odůvodnění nezpůsobuje. Domáhá-li se žalobce touto svou námitkou toho, aby soud vyslovil, že správní orgány nemohly při vědomí o probíhajícím soukromoprávním sporu o výplatu náhrady mzdy či nepříznivé majetkové situaci žalobce rozhodnout o povinnosti vrátit podporu v nezaměstnanosti, lze pouze uvést, že takové tvrzení nemá s vnitřní rozporností odůvodnění rozhodnutí nic společného.

36. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné ani z důvodu jeho nesrozumitelnosti. Je proto způsobilým podkladem pro věcné posouzení ostatních žalobních námitek. K tomu krajský soud přistoupí níže.

37. Předně nelze konstatovat, že by žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Jak již bylo shora vyloženo, v napadeném rozhodnutí promítl veškeré skutkové okolnosti, které žalobce předestřel na svou obranu. Uvedl přitom, z jakých důvodů nemají na posuzovanou věc vliv. Žalobce naopak v žalobě sám neuvádí, jaké jiné okolnosti, které sám netvrdil, a které tedy měly správní orgány zohlednit z úřední povinnosti, byly v napadeném rozhodnutí opomenuty. Lze proto uzavřít, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pouze však za rozhodné považovaly jiné skutečnosti než žalobce. Takový postup nepředstavuje vadu řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Námitka proto nemůže být důvodná.

38. Ze shodných důvodů nelze vyhovět ani námitce, dle které správní orgány opomněly mimořádné skutkové okolnosti případu. Skutečnost, zda žalobce považuje svou věc za

mimořádnou, není relevantní. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, žalovaný vzal v potaz i tvrzení stran toho, že ke vzniku nepříznivé situace žalobce nedošlo jeho vinou, nýbrž jednáním zaměstnavatelky. Vedle toho však vyložil, z jakých důvodů nelze tuto situaci při rozhodování o povinnosti vrátit poskytnutou podporu zohlednit. Nelze tedy přisvědčit tomu, že by tyto okolnosti jakkoli opomněl.

39. Dále se již krajský soud zabýval stěžejní otázkou posuzované věci, a sice tím, zda správní orgány pochybily, pokud žalobci uložily povinnost vrátit vyplacenou podporu v nezaměstnanosti, ačkoli tvrdil, že se nachází v nepříznivé finanční situaci, a to z důvodu, že mu zaměstnavatelka přes pravomocné určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru nepřiděluje práci ani nevyplácí mzdu.

40. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti platí, že *uchazeč o zaměstnání je povinen vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci nebo jejich části, bylo-li příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení jeho pracovněprávního vztahu je neplatné a tento vztah trvá i nadále*. Podle § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona platí, že *podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci je uchazeč o zaměstnání povinen vrátit Úřadu práce za dobu, po kterou se jejich poskytování překrývá s dobou trvání pracovněprávního vztahu nebo výkonu jiných výdělečných činností, s výjimkou činností uvedených v § 25 odst. 6*.

41. Z dikce citovaných ustanovení vyplývá, že pro rozhodnutí o uložení povinnosti vrátit podporu v nezaměstnanosti je klíčové posouzení, zda v případě žalobce došlo k překrytí doby poskytování podpory v nezaměstnanosti s dobou trvání jeho pracovněprávního vztahu (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2012, č. j. 6 Ads 115/2012-32).

42. V projednávané věci je mezi stranami nesporné, že pravomocným rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 5. 2025, č. j. 7 C 73/2024-161, bylo určeno, že výpověď daná žalobci zaměstnavatelkou dne 21. 11. 2023, je neplatná. Z obsahu správního spisu jakož i ze všech žalobcem předložených písemností (např. z výzev k přidělování práce dle pracovní smlouvy ze dne 24. 11. 2025, ze dne 16. 12. 2025 či ze dne 8. 1. 2026), plyne, že jeho pracovní poměr v rozhodném období od 7. 5. 2025 do 31. 12. 2025 trval a trvá i nadále.

43. Již tato skutečnost zakládá zákonný důvod pro vrácení podpory v nezaměstnanosti, a to za celou dobu uvedeného časového překryvu. Není přitom rozhodné, zda příjemci této podpory byla zaměstnavatelem uhrazena mzda, která mu náležela za dobu, po kterou bylo trvání pracovního poměru sporné a po kterou byl tento pracovní poměr neplatně rozvázán. Povinnost k vrácení vyplacené podpory zákon výslovně váže pouze na souběh doby trvání (neplatně rozvázaného) pracovního poměru a doby, po kterou byla podpora poskytována. Skutečnost, že zaměstnavatelka žalobci nepřidělovala práci a dosud mu neuspokojila tvrzené nároky z pracovního poměru, proto nemůže vyloučit ani odložit zákonnou povinnost podle § 56 zákona o zaměstnanosti.

44. Jakkoli krajský soud rozumí tíživé životní situaci žalobce, je třeba mít na paměti, že jeho pracovněprávní nárok vůči zaměstnavatelce a veřejnoprávní povinnost vrátit podporu jsou odlišné právní vztahy. Případné uspokojení žalobcova nároku vůči zaměstnavatelce proto nezakládá podmínku ani předpoklad pro rozhodnutí úřadu práce o povinnosti podporu vrátit.

Za správnost vyhotovení: J. M.

45. Skutkové okolnosti zdůrazňované žalobcem – nepřidělování práce, absence výplaty mzdy či náhrady mzdy, probíhající civilní spory a nedostatek likvidních prostředků (mimořádná situace žalobce) – nejsou z výše uvedených důvodů rozhodnými skutečnostmi pro vznik povinnosti podle § 56 zákona o zaměstnanosti.

46. Jde-li o žalobou namítaný nedostatečně zjištěný skutkový stav a individualizace, je třeba specifikovat, jaké jsou povinnosti správního orgánu v tomto typu řízení. Správní orgán je povinen mít spolehlivě zjištěn zejména obsah a datum právní moci rozhodnutí civilního soudu, zda z něj bez dalšího vyplývá neplatnost pracovního poměru a jeho další trvání, období, po které byla podpora poskytována, výše této podpory a zejména pak rozsah časového překryvu trvání pracovního poměru a doby poskytování podpory. Správní orgány této své povinnosti v nynější věci dostály.

47. Nad rámec těchto skutečností nemůže zásada úplného zjištění stavu věci ani zásada individualizace založit výjimku, kterou zvláštní zákon nepřipouští. Ani obecné zásady správního řádu nelze vyložit tak, že by správnímu orgánu propůjčovaly diskreci neuložit či snížit zákonem přesně vymezenou povinnost vrátit podporu. Správní orgány proto neměly povinnost ani možnost jakkoli zohlednit otázku (ne)plnění nároků, které žalobce vůči své zaměstnavatelce měl.

48. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce týkající se legitimního očekávání žalobce. Přiznání podpory na základě tehdy známých skutečností nezakládalo legitimní očekávání, že žalobce nebude povinen ji vrátit, nastane-li následně situace konkrétně vymezená v § 56 zákona o zaměstnanosti. Tato právní úprava naopak výslovně předvídá následnou korekci při zjištění, že pracovní poměr nepřestal trvat. Žalobce ostatně byl o tomto budoucím možném stavu správními orgány poučen, jak vyplývá z čestného prohlášení žalobce ze dne 7. 5. 2025 i z Oznámení o podpoře v nezaměstnanosti ze dne 9. 7. 2025. Lze tedy důvodně pochybovat o tom, že mu legitimní očekávání v tomto směru vůbec vzniklo.

49. Ani námitka dobré víry a nezavinění nemůže obstát. Povinnost vrátit podporu podle § 56 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti je založena objektivně, při naplnění zákonem vymezených skutečností. Zákon ji neváže na zavinění uchazeče o zaměstnání, jeho vědomost o nastalé situaci ani na to, zda mohl její vznik ovlivnit. Dobrá víra ani nezavinění proto nemohou vznik povinnosti vrátit podporu jakkoli ovlivnit.

50. Nadto z obsahu spisové dokumentace vyplývá, že rozhodnutí civilního soudu o neplatnosti výpovědi je datováno již dnem 16. 5. 2025. Žalobce tedy byl nejméně k tomuto dni seznámen s tím, že podporu v nezaměstnanosti vyplácenou mu od 7. 5. 2025 bude muset s největší pravděpodobností vrátit. Přesto úřad práce s existencí uvedeného soudního rozhodnutí seznámil až dne 14. 1. 2026. K výplatě podpory tak docházelo do konce roku 2025.

51. Stejně tak krajský soud neshledal důvodnou námitku zásahu do práva žalobce na účinnou soudní ochranu. Žalobce v této souvislosti poukazuje na obtížnost financování jiného pracovněprávního sporu, zejména na výši soudního poplatku. Tato okolnost však nezpochybňuje naplnění zákonných podmínek § 56 zákona o zaměstnanosti. Žalobcem zmiňované mimořádné okolnosti věci v podobě nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho majetkové sféry nepochybně mohou být závažné, avšak na zákonnost rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci nemají žádný vliv. Zákon nestanoví, že by úřad práce mohl z důvodu sociální nebo majetkové situace povinnost neuložit, snížit nebo její vznik odsunout

do doby faktického vymožení náhrady mzdy. Tím však není dotčena otázka případných budoucích splátek či jiného způsobu úhrady dlužné částky.

52. Soud tedy uzavírá, že žalovaný správně vyšel z neplatnosti skončení pracovního poměru žalobce, jeho dalšího trvání a z časového překryvu s dobou poskytování podpory. Nevyplacení náhrady mzdy, tíživá majetková situace žalobce ani probíhající pracovněprávní spory nemohou povinnost podle § 56 zákona o zaměstnanosti vyloučit, snížit ani odložit.

VI. Závěr a náklady řízení

53. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

54. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 24. září 2026

JUDr. Tereza Kučerová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: J. M.